

Κι ἄλλη μιὰ ἀπόδειξη γιὰ τὴν ἀκμὴ τοῦ ἐλληνικοῦ μπουλβάρ
μας ἔδωσε ἡ κωμωδία τῶν κ.κ. Α. Γιαλαμᾶ καὶ Κ. Πρετεντέ-
ρη «Ἡ κόμισσα τῆς φάμπρικας», ποὺ ἀνέβασε ὁ Θίασος Μ.
Κοντοῦ-Στ. Ληναίου-Ν. Ρίζου καὶ Σ. Στεφανίδου, ὁ ὁποῖος
στεγάζεται στὸ Θέατρο «Φλόριντα».

«Ἡ κόμισσα τῆς φάμπρικας» εἶναι στὸ εἶδος τοῦ ἐλαφροῦ
σκηνικοῦ παιχνιδιοῦ ἓνα μικρὸ κομψοτέχνημα. Οἱ κ.κ. Γιαλα-
μᾶ καὶ Πρετεντέρης ξεπέρασαν ἀκόμα καὶ τὴν ἐπιτυχία, τὴν
ἐμπορικὴν μὰ καὶ καλλιτεχνική (σ' ὅποιο εἶδος κι ἂν ἀνήκει ἓνα

ἔργο ἤ, ἔστω, κι ἐργάκι, ὅταν φτάνει στὴν ἀρτιότητα ἀποκτᾷ ποιότητα), ποὺ εἶχαν κερδίσει πέρσι μὲ τὸ «Μιᾶς πεντάρας νιάτα». «Ἡ κόμισσα τῆς φάμπρικας» προσθέτει στὰ ἄλλα της χαρίσματα (στερεὴ δομὴ, καλοπλεγμένη ἱντριγκα, διάλογο σπινθηριστὸ καὶ ἔξυπνο, χάρη, λεπτότητα) καὶ τὸ καθόλου εὐκαταφρόνητο προσὸν τῆς πρωτότυπης ὑπόθεσης.

Ἡ ὑπόθεσή της δὲ μοιάζει μὲ καμιὰ ἄλλη ὑπόθεση, γνωστὴ καὶ χρησιμοποιημένη ἀπὸ ἄλλες κωμωδίες. Βέβαια, δὲ μᾶς ἐμβάλλει σὲ προβληματισμούς (οἱ προβληματισμοὶ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ εἵδους), δὲν παρουσιάζει οὔτε χαρακτῆρες, δὲν ἀποφεύγει τίς ἀπιθανότητες, καὶ παράλληλα εἶναι ἐμποτισμένη μὲ πολλὴ αἰσθηματολογία καὶ πολλὲς γλυκερότητες. Ἀλλὰ εἶναι τόση ἡ ἁρμονία ποὺ ἀναδίδεται ἀπ' αὐτήν, κυλᾷ τόσο ἄνετα καὶ τόσο τερπνά, ὥστε τὴν ὥρα ποὺ ξετυλίγεται δὲ γεννιέται μέσα μας καμιὰ ἐναντίωση. Τὴν παρακολουθοῦμε γοητευμένοι. Ὅταν ἐξασκεῖται ἀπάνω μας γοητεία, εἴμαστε πρόθυμοι νὰ δεχθοῦμε τὸ καθετί, νὰ παραδεχθοῦμε ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ αὐθαίρετα ἐπινοήματα τῆς φαντασίας τῶν συγγραφέων.

Θελακτικὴ ἦταν καὶ ἡ ἐρμηνεία. Ἡ πάντα γοητευτικὴ Κα Μ. Κοντοῦ, ἡ πάντοτε εὐφάνταστη Κα Σμ. Στεφανίδου, ἦταν στίς πολὺ καλὲς τοὺς ὄρες, καὶ οἱ κ.κ. Στ. Αἰνῶτος καὶ Ν. Ρίζος σημείωσαν μιὰ αἰσθητὴ ἄνοδο. Ὁ κ. Στ. Αἰνῶτος πρόσθεσε στὴν γκάμα του μιὰ εὐλυγισία, μιὰ εὐστροφία καὶ μιὰ στιλπνὴ λαμπρότητα ποὺ δὲν εἶχε φανερώσει ἄλλοτε, τουλάχιστον στὸν ἴδιο ὅπως σήμερα βαθμὸ, κι ὁ κ. Ν. Ρίζος ἀπέβαλε πολλὰ ἀπὸ τίς ἑξεῖς τίς ἀπροσάρμοστες στὴν κωμωδία, μὲ τίς ὁποῖες τὸν εἶχε ἐμβολιάσει ἡ θητεία του στὴν ἐπιθεώρηση. Ἐδειξε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνεῖ, ὅτι γίνεται ἓνας ὑπολογίσιμος γνήσιος κωμικός. Καὶ οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ τοῦ συγκροτήματος, ποὺ εἶχαν μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια διδαχθεῖ ἀπὸ τὸν νέο σκηνοθέτη κ. Ἀντ. Ἀντωνίου, ἔπαιζαν τὰ μέρη τους χωρὶς νὰ παρασυρθοῦν σὲ καμιὰ παραφωνία, κάμψη ἢ πτώση, ἀνάλαφρα καὶ κεφάλτα, ὅπως τὸ ζητοῦσε τὸ ἔργο.

‘Η ὅλη παράσταση πλαισιώθηκε ἀπὸ σκηνογραφίες τοῦ κ. Γ. Ἀνεμογιάννη, ποὺ ἔφερναν ἔκτυπα τῇ σφραγίδα τοῦ ἄσφαλτου καλοῦ του γούστου καὶ συνέβαλαν οὐσιαστικὰ στὸ νὰ διαμορφωθεῖ τὸ κλίμα τῆς γοητείας.

* * *